

20. MEKTUP

Bir Risale-i Nur Dersi

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri; "MEKTUBAT" adlı eserinin 20. Mektup bölümü için şunları söylüyor:

- *Elhak meratib-i tevhid-i hakikinin hakkında bu mektup bir kibrit-i ahmerdir ve bir iksir-i a'zamdır. O derece parlak ve o mertebede kuvvetli delilleri ve hüccetleri gösteriyor ki en mütemerrid zındıkları dahi imana getiriyor.*

Bu önemli dersin tamamını hem metin, hem PDF olarak yayımlıyoruz.

pdf okumak için linki tıklayınız

20.MEKTUPİndir

YİRMİNCİ MEKTUP

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ
الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَ أَلَيْهِ الْمَصِيرُ

Sabah ve akşam namazından sonra tekrarı, pek çok fazileti bulunan ve bir rivayet-i sahihada ism-i a'zam mertebesini taşıyan şu cümle-i tevhidiyenin on bir kelimesi var. Her bir kelimesinde hem birer müjde ve beşaret, hem birer mertebe-i tevhid-i rububiyet, hem bir ism-i a'zam noktasında bir kibriya-i vahdet ve bir kemal-i vahdaniyet vardır.

Bu büyük ve ulvi hakikatlerin izahını sair Sözlere havale edip bir vaade binaen, şimdilik mücmel bir hülâsa suretinde "İki Makam", bir "Mukaddime" ile ona bir fihriste yapacağız.

Mukaddime

Kat'iyen bil ki: Hilkatın en yüksek gayesi ve fıtratın en yüce neticesi iman-ı billahtır. Ve insaniyetin en âlî mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, iman-ı billah içindeki marifetullahtır. Cin ve insin en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki muhabbetullahtır. Ve ruh-u beşer için en hâlis sürur ve kalb-i insan için en safi sevinç, o muhabbetullah içindeki lezzet-i ruhaniyedir.

Evet, bütün hakiki saadet ve hâlis sürur ve şirin nimet ve safi lezzet, elbette marifetullah ve muhabbetullahtadır. Onlar, onsuz olamaz. Cenab-ı Hakk'ı tanıyan ve seven, nihayetsiz saadete, nimete, envara, esrara ya bi'l-kuvve veya bilfiil

mazhardır. Onu hakiki tanımayan, sevmeyen nihayetsiz şakavete, âlâma ve evhama manen ve maddeten müptela olur.

Evet, şu perişan dünyada, âvâre nev-i beşer içinde, semeresiz bir hayatta; sahipsiz, hâmisiz bir surette; âciz, miskin bir insan, bütün dünyanın sultanı da olsa kaç para eder. İşte bu âvâre nev-i beşer içinde, bu perişan fâni dünyada; insan, sahibini tanımazsa mâlikini bulmazsa ne kadar bîçare sergerdan olduğunu herkes anlar. Eğer sahibini bulsa mâlikini tanırsa o vakit rahmetine iltica eder, kudretine istinad eder. O vahşetgâh dünya, bir tenezzühgâha döner ve bir ticaretgâh olur.

BİRİNCİ MAKAM

Şu kelâm-ı tevhidînin on bir kelimesinin her birinde birer müjde var. Ve o müjdede birer şifa ve o şifada birer lezzet-i maneviye bulunur.

Birinci Kelime

اَللّٰهُ اَكْبَرُ da şöyle bir müjde var ki:

Hadsiz hâcata müptela, nihayetsiz a'danın hücumuna hedef olan ruh-u insanî, şu kelimedede öyle bir nokta-i istimdad bulur ki bütün hâcatını temin edecek bir hazine-i rahmet kapısını ona açar ve öyle bir nokta-i istinad bulur ki bütün a'dasının şerrinden emin edecek bir kudret-i mutlakının sahibi olan kendi Mabud'unu ve Hâlık'ını bildirir ve tanıttırır, sahibini gösterir, Mâlik'i kim olduğunu irae eder. Ve o irae ile kalbi vahşet-i mutlakadan ve ruhu hüzn-ü elîmden kurtarıp ebedî bir ferahı, daimî bir süruru temin eder.

İkinci Kelime

وَوَدَّعَسَا

Şu kelimedede şifalı, saadetli bir müjde vardır. Şöyle ki:

Kâinatın ekser envayıyla alâkadar ve o alâkadarlık yüzünden perişan ve keşmekeş içinde boğulmak derecesine gelen ruh-u beşer ve kalb-i insan وَوَدَّعَسَا kelimesinde bir melce, bir halâskâr bulur ki onu bütün o keşmekeşten, o perişanîyetten kurtarır. Yani, وَوَدَّعَسَا manen der:

Allah birdir. Başka şeylere müracaat edip yorulma, onlara tezellül edip minnet çekme, onlara temelluk edip boyun eğme, onların arkasına düşüp zahmet çekme, onlardan korkup titreme. Çünkü Sultan-ı kâinat birdir, her şeyin anahtarı onun yanında, her şeyin dizgini onun elindedir; her şey onun emriyle halledilir. Onu bulsan her matlubunu buldun; hadsiz minnetlerden, korkulardan kurtuldun.

Üçüncü Kelime

لَا شَرِيكَ لَهٗ

Yani, nasıl ki uluhiyetinde ve saltanatında şeriki yoktur; Allah bir olur, müteaddid olamaz. Öyle de rububiyetinde ve icraatında ve icadatında dahi şeriki yoktur. Bazen olur ki sultan bir olur, saltanatında şeriki olmaz; fakat icraatında, onun memurları onun şeriki sayılırlar ve onun huzuruna herkesin girmesine mani olurlar. "Bize de müracaat et." derler. Fakat ezel ebed Sultanı olan Cenab-ı Hak, saltanatında şeriki olmadığı gibi icraat-ı rububiyetinde dahi muînlerle, şeriklere muhtaç değildir. Emir ve iradesi, havl ve kuvveti olmazsa hiçbir şey, hiçbir şeye müdahale edemez. Doğrudan doğruya herkes ona müracaat edebilir. Şeriki ve muîni olmadığından o müracaatçı adama "Yasaktır, onun huzuruna giremezsin." denilmez.

İşte şu kelime, ruh-u beşer için şöyle bir müjde verir ki:

İmanı elde eden ruh-u beşer; manisiz, müdahalesiz, hâilsiz, mümanaatsız, her halinde, her arzusunda, her anda, her yerde o ezel ve ebed ve hazain-i rahmet mâliki ve defâin-i saadet sahibi olan Cemil-i Zülcelal, Kadîr-i Zülkema'l'in huzuruna girip hâcatını arz edebilir. Ve rahmetini bulup kudretine istinad ederek kemal-i ferah ve süruru kazanabilir.

Dördüncü Kelime

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

Yani, mülk umumen onundur. Sen, hem onun mülküsün hem memlûküsün hem mülkünde çalışıyorsun.

Şu kelime, şöyle şifalı bir müjde veriyor ve diyor:

Ey insan! Sen kendini, kendine mâlik sayma. Çünkü sen kendini idare edemezsin, o yük ağırdır. Kendi başına muhafaza edemezsin, belalardan sakınıp levazımâtını yerine getiremezsin. Öyle ise beyhude ızdıraba düşüp azap çekme, mülk başkasınındır. O Mâlik, hem Kadîr'dir hem Rahîm'dir; kudretine istinad et, rahmetini ittihad etme. Kederi bırak, keyfini çek. Zahmeti at, safayı bul. Hem der ki: Manen sevdiğin ve alâkadar olduğun ve perişanîyetinden müteessir olduğun ve ıslah edemediğin şu kâinat, bir Kadîr-i Rahîm'in mülküdür. Mülkü sahibine teslim et, ona bırak; cefasını değil, safasını çek. O, hem Hakîm'dir hem Rahîm'dir. Mülkünde istediği gibi tasarruf eder, çevirir. Dehşet aldığı zaman, İbrahim Hakkı gibi "Mevla görelim neyler / Neylerse güzel eyler." de, pencerelerden seyret, içlerine girme.

Beşinci Kelime

وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Yani, hamd ve sena, medih ve minnet ona mahsustur, ona lâyıktır. Demek nimetler onundur ve onun hazinesinden çıkar. Hazine ise daimîdir.

İşte şu kelime, şöyle müjde verip diyor ki:

Ey insan! Nimetin zevalinden elem çekme. Çünkü rahmet hazinesi tükenmez. Ve lezzetin zevalini düşünüp o elemden feryat etme. Çünkü o nimet meyvesi, bir rahmet-i bînihayenin semeresidir. Ağacı bâki ise meyve gitse de yerine gelen var. Nimetin lezzeti içinde, o lezzetten yüz derece daha ziyade lezzetli bir iltifat-ı rahmeti hamd ile düşünüp lezzeti birden yüz derece yapabilirsin. Nasıl ki bir padişah-ı zîşanın sana hediye ettiği bir elma lezzeti içinde yüz belki bin elmanın lezzetinin fevkinde, bir iltifat-ı şahane lezzetini sana ihsas ve ihsan eder. Öyle de وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ kelimesiyle, yani hamd ve şükür ile yani nimetten in'amı hissetmekle, yani Mün'im'i tanımakla ve in'amı düşünmekle, yani onun rahmetinin iltifatını ve şefkatinin teveccühünü ve in'amının devamını düşünmekle, nimetten bin derece daha lezzetli, manevî bir lezzet kapısını sana açar.

Altıncı Kelime

بِئْسَ مَا يَدْعُونَ

Yani, hayatı veren odur. Ve hayatı rızık ile idame eden de odur. Ve levazımât-ı hayatı da ihzar eden yine odur. Ve hayatın âlî gayeleri ona aittir ve mühim neticeleri ona bakar, yüzde doksan dokuz meyvesi onundur.

İşte şu kelime, şöyle fâni ve âciz beşere nida eder, müjde verir ve der:

Ey insan! Hayatın ağır tekâlifini omuzuna alıp zahmet çekme. Hayatın fenasını düşünüp hüzne düşme. Yalnız dünyevî ehemmiyetsiz meyvelerini görüp dünyaya gelişinden pişmanlık gösterme. Belki o sefine-i vücudundaki hayat makinesi, Hayy-ı Kayyum'a aittir. Masarîf ve levazımâtını o tedarik eder. Ve o hayatın pek kesretli gayeleri ve neticeleri var ve ona aittir. Sen, o gemide bir dümenci neferisin. Vazifeni güzel gör, ücretini al, keyfine bak. O hayat sefinesi, ne kadar kıymetli olduğunu ve ne kadar güzel faydalar verdiğini ve o sefine sahibi zatın ne kadar Kerîm ve Rahîm olduğunu düşün, mesrur ol ve şükret ve anla ki vazifeni istikametle yaptığın vakit, o sefinenin verdiği bütün netaic; bir cihetle senin defter-i a'maline geçer, sana bir hayat-ı bâkiyeyi temin eder, seni ebedî ihya eder.

Yedinci Kelime

وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Yani, mevti veren odur. Yani, hayat vazifesinden terhis eder, fâni dünyadan yerini tebdil eder, külfet-i hizmetten âzad eder. Yani, hayat-ı fâniyeden, seni hayat-ı bâkiyeye alır. İşte şu kelime, şöylece fâni cin ve inse bağırır, der ki:

Sizlere müjde! Mevt idam değil, hiçlik değil, fena değil, inkıraz değil, sönmek değil, firak-ı ebedî değil, adem değil, tesadüf değil, fâilsiz bir in'idam değil. Belki bir Fâil-i Hakîm-i Rahîm tarafından bir terhistir, bir tebdil-i mekândır. Saadet-i ebediye tarafına, vatan-ı aslîlerine bir sevkıyattır. Yüzde doksan dokuz ahababın mecmaı olan âlem-i berzaha bir visal kapısıdır.

Sekizinci Kelime

وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ

Yani, bütün kâinatın mevcudatında görünen ve vesile-i muhabbet olan kemal ve hüsün ve ihsanın hadsiz bir derece fevkinde bir cemal ve kemal ve ihsanın sahibi ve bütün mahbublara bedel, bir tek cilve-i cemali kâfi gelen bir Mabud-u Lemyezel, bir Mahbub-u Lâyezal'in ezelî ve ebedî bir hayat-ı daimesi var ki şaibe-i zeval ve fenadan münezzehtir ve avarız-ı naks ve kusurdan müberradır. İşte şu kelime, cin ve inse ve bütün zîşuura ve ehl-i muhabbet ve aşka ilan eder ki:

Sizlere müjde! Mahbublarınızdan nihayetsiz firakların yaralarını tedavi edip merhem süren bir Mahbub-u Bâki'niz var. Madem o var ve Bâki'dir, başkaları ne olursa olsun merak çekmeyiniz. Belki o mahbublarda, sebep-i muhabbetiniz olan hüsün ve ihsan, fazl ve kemal, o Mahbub-u Bâki'nin cilve-i cemal-i bâkisinden çok perdelerden geçip gayet zayıf bir gölgenin gölgesidir. Onların zevalleri, sizleri incitmesin. Çünkü onlar bir nevi âyinelerdir. Âyinelerin değişmesi şaşaa-i cemalin cilvesini tazeleştirir, güzelleştirir. Madem o var, her şey var.

Dokuzuncu Kelime

بِيَدِهِ الْخَيْرُ

Yani, her hayır, onun elindedir. Her yaptığınız hayrat, onun defterine geçer. Her işlediğiniz a'mal-i saliha, yanında kaydedilir.

İşte şu kelime, cin ve inse nida edip müjde veriyor, diyor ki:

Ey biçareler! Mezaristana göçtüğünüz zaman, "Eyvah! Malımız harap olup sa'yimiz heba oldu, şu güzel ve geniş dünyadan gidip dar bir toprağa girdik." demeyiniz, feryat edip meyas olmayınız. Çünkü sizin her şeyiniz muhafaza ediliyor. Her ameliniz yazılmıştır. Her hizmetiniz kaydedilmiştir. Hizmetinizin mükâfatını verecek ve her hayır elinde ve her hayrı yapabilecek bir Zat-ı Zülcelal, sizi celbedip yer altında muvakkaten durdurur. Sonra huzuruna aldırır. Ne mutlu sizlere ki hizmetinizi ve vazifenizi bitirdiniz. Zahmetiniz bitti, rahata ve rahmete gidiyorsunuz. Hizmet, meşakkat bitti; ücret almaya gidiyorsunuz.

Evet, geçen baharın defter-i a'malinin sayfeleri ve hidematının sandukçaları olan tohumları, çekirdekleri muhafaza eden ve ikinci baharda gayet şaşaalı, belki yüz derece aslından daha bereketli bir tarzda muhafaza eden, neşreden Kadîr-i Zülcelal; elbette sizin de netaic-i hayatınızı öyle muhafaza ediyor ve hizmetinize pek kesretli bir surette mükâfat verecektir.

Onuncu Kelime

وَهُوَ عَزِيزٌ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

Yani, o Vâhid'dir, Ehad'dir, her şeye kâdirdir. Hiçbir şey ona ağır gelmez. Bir baharı halk etmek, bir çiçek kadar ona kolaydır. Cenneti halk etmek, bir bahar kadar ona rahattır. Her günde, her senede, her asırda yeniden yeniye icad ettiği hadsiz masnuatı, nihayetsiz kudretine nihayetsiz lisanlarla şahadet ederler. İşte şu kelime dahi şöyle müjde eder, der ki:

Ey insan! Yaptığın hizmet, ettiğin ubudiyet boşu boşuna gitmez. Bir dâr-ı mükâfat, bir mahall-i saadet senin için ihzar edilmiştir. Senin şu fâni dünyana bedel, bâki bir cennet seni bekler. İbadet ettiğin ve tanıdığın Hâlık-ı Zülcelal'in vaadine iman ve itimat et. Ona, vaadinde hulf etmek muhaldir. Kudretinde hiçbir cihetle noksanîyet yoktur. İşlerine, acz müdahale edemez. Senin küçük bahçeni halk ettiği gibi cenneti dahi senin için halk edebilir ve halk etmiş ve sana vaad etmiş. Ve vaad ettiği için elbette seni onun içine

alacak.

Madem bilmüşahede görüyoruz: Her senede, yeryüzünde, hayvanat ve nebatatın üç yüz binden ziyade envalarını ve milletlerini, kemal-i intizam ve mizan ile kemal-i sürat ve suhuletle haşredip neşreder. Elbette böyle bir Kadîr-i Zülcelal, vaadini yerine getirmeye muktedirdir.

Hem madem her senede, öyle bir Kadîr-i Mutlak, haşrin ve cennetin numunelerini binler tarzda icad ediyor. Hem madem bütün semavî fermanları ile saadet-i ebediyeyi vaad edip cenneti müjde veriyor. Hem madem bütün icraatı ve şuunatı hak ve hakikattir ve sıdk ve ciddiyettedir. Hem madem âsârının şehadetiyle, bütün kemalât, onun nihayetsiz kemaline delâlet ve şehadet eder. Ve hiçbir cihette naks ve kusur onda yoktur. Hem madem hulfü'l-vaad ve hilaf ve kizb ve aldatmak, en çirkin bir haslet ve naks ve kusurdur. Elbette ve elbette o Kadîr-i Zülcelal, o Hakîm-i Zülkemal, o Rahîm-i Zülcemal vaadini yerine getirecek; saadet-i ebediye kapısını açacak, Âdem babanızın vatan-ı aslîsi olan cennete sizleri ey ehl-i iman idhal edecektir.

On Birinci Kelime

وَاللَّيْلَةَ الْمَمْلُوءَةَ

Yani, ticaret ve memuriyet için mühim vazifelerle bu dâr-ı imtihan olan dünyaya gönderilen insanlar, ticaretlerini yapıp vazifelerini bitirip ve hizmetlerini itmam ettikten sonra, yine onları gönderen Hâlık-ı Zülcelal'ine dönecekler ve Mevla-yı Kerîm'lerine kavuşacaklar. Yani, bu dâr-ı fâniden gidip dâr-ı bâkide huzur-u kibriyaya müşerref olacaklar. Yani, esbab dağdağasından ve vesaitin karanlık perdelerinden kurtulup Rabb-i Rahîm'lerine makarr-ı saltanat-ı ebedisinde perdesiz kavuşacaklar. Doğrudan doğruya herkes, kendi Hâlık'ı ve Mabud'u ve Rabb'i ve Seyyid'i ve Mâlik'i kim olduğunu bilecek ve bulacaklar. İşte şu kelime bütün müjdelerin fevkinde şöyle müjde eder ve der ki:

Ey insan! Bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye sevk olunuyorsun? Otuz İkinci Söz'ün âhirinde denildiği gibi: Dünyanın bin sene mesudane hayatı, bir saat hayatına mukabil gelmeyen cennet hayatının ve o cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat rü'yet-i cemaline mukabil gelmeyen bir Cemil-i Zülcelal'in daire-i rahmetine ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun. Müptela ve meftun ve müştak olduğunuz mecazî mahbublarda ve bütün mevcudat-ı dünyeviyedeki hüsün ve cemal, onun cilve-i cemalinin ve hüsn-ü esmasının bir nevi gölgesi ve bütün cennet, bütün letaifiyle bir cilve-i rahmeti ve bütün iştihaklar ve muhabbetler ve incizablar ve cazibeler, bir lem'a-i muhabbeti olan bir Mabud-u Lemyezel'in, bir Mahbub-u Lâyezal'in daire-i huzuruna gidiyorsunuz ve ziyafetgâh-ı ebedîsi olan cennete çağrılıyorsunuz. Öyle ise kabir kapısına ağlayarak değil, gülerek giriniz.

Hem şu kelime şöyle müjde veriyor, diyor ki:

Ey insan! Fenaya, ademe, hiçliğe, zulümata, nisyana, çürümeye, dağılmaya ve kesrette boğulmaya gittiğinizi tevehhüm edip düşünmeyiniz. Siz fenaya değil, bekaya gidiyorsunuz. Ademe değil, vücud-u daimîye sevk olunuyorsunuz. Zulümata değil, âlem-i nura giriyorsunuz. Sahip ve Mâlik-i Hakiki'nin tarafına gidiyorsunuz ve Sultan-ı Ezelî'nin payitahtına dönüyorsunuz. Kesrette boğulmaya değil, vahdet dairesinde teneffüs edeceksiniz. Firaka değil, visale müteveccihsiniz.

KAYNAK LİNK: <http://www.hizmetvakfi.org/risaleinur/yirminci-mektup/pdf-okumak-icin-linki-tiklayiniz>

20.MEKTUP-1İndir